

[Aksel Larsen.]

regeringen er for kneben med hensyn til statsudgifter; jeg er ganske klar over, at man på adskillige områder godt kunne spare — jeg kommer måske også til at sige et par ord om det senere — men jeg vil sige, at regeringen er meget sparsommelig med hensyn til at planlægge udgifter til dækning af de investeringer, det offentlige nødvendigvis må foretage.

Den har foretaget begrænsninger i sit investeringsprogram, som mit parti ikke finder rigtige og ikke kan godkende, og hvis regeringen har brug for penge til virkelig at tage alvorligt fat på løsningen af de store offentlige opgaver, så vil den finde, at vi er villige til at hjælpe den med at skaffe dem. Men naturligvis bliver det et spørgsmål om hvordan, og dér kan jeg sige, at den vej, regeringen synes at have forkærlighed for at gå, ikke er den vej, vi ønsker at gå, og vi har derfor ikke nogen velvillig indstilling over for de lovforslag, der her foreligger, måske på en enkelt undtagelse nær.

Lad mig samtidig sige, at man kunne godt gå den vej, som det ærede medlem hr. Poul Møller bl. a. har talt for, at man kunne forsøge at begrænse statens udgifter visse steder. Jeg tror imidlertid, at det ærede medlem hr. Poul Møller ville have større udbytte af sine undersøgelser i de offentlige dokumenter, hvis han kiggede ikke på Grønlandsministeriet, der dog vist i det væsentlige er et civilt ministerium, men på forsvarsministeriet. Rent bortset fra at man måtte kunne spare penge på denne konto ved hjælp af nedsat tjenestetid, begrænsning af materielanskaffelser o. lign., er det vel sådan, at der er en så fuldkommen fantastisk overbygning af overadministration og højere officerer, generaler, stab, og hvad dertil hører, over det danske forsvar, at det må medføre aldeles uhyrlige og unødvendige udgifter. Jeg tror, at det danske forsvar har en overbygning så stor, at den omtrent var tilstrækkelig til en stormagt, og jeg anbefaler regeringen at kigge på dette og se, om den ikke kunne føle trang til at skære ned her. Det blev, da finanslovsforslaget blev fremsat, af den højtærede finansminister sagt, at forsvarsudgifterne ikke stiger med mere end det, der er en naturlig følge af lønudgifternes

stigning o. lign.; jeg tror nu ikke, dette helt holder, men i øvrigt interesserer de absolutte tal mig noget mere, og når vi står over for, at militærudgifterne i dette land fra det år, vi befinder os i, og til næste år skal stige med 219 mill. kr. og derved når op på 1.998.881.000 kr., hvortil naturligvis vil komme de ekstra bevillinger, der altid med ret stor velvilje går igennem i finansudvalget, ja, så tror jeg nok, man må sige, at her kunne man tænke på dels at lægge loft, dels at se, om man ikke kunne spare noget. Vi er jo ret afskåret fra at blande os detaljeret i denne sag, fordi regeringen har behaget at nedsætte et privat forsvarsudvalg, der oven i købet undertiden betitles folketingets forsvarsudvalg — det består af de fire gamle partier, som mellem sig har truffet den aftale, at der ikke må pilles ved militærudgifter o. lign., hvis ikke alle fire er enige — men jeg kan i hvert fald henstille til regeringen at overveje, om den ikke kunne hente nogle af de penge, den mener at have brug for på dette område, eller om den ikke kunne klare noget af den forbrugsbegrænsning, den anser for nødvendig, ved at skære ned på militærudgifterne.

Hvis det imidlertid ikke er de øgede statsudgifter, man tænker på eller tænker så meget på, men det er den økonomiske situation, der er hovedbegundelsen for regeringens afgiftsforslag, så må jeg, ligesom andre har gjort det, spørge: hvad skal vi rette os efter? Gælder det økonomiske formandskabs skøn? Gælder de vise mænds skøn? De har som bekendt sagt, at de vil ikke tilråde, at man kommer med nye skatter og afgifter i dette efterår eller denne vinter.

Nu er det muligt, at dette skøn er forældet; det hæfte, vi har fået om det, er trykt i oktober, og det var på et tidspunkt, hvor regeringen ikke havde foretaget sit novemberskøn over den økonomiske udvikling og over statsfinansernes udvikling. Hvis det er forældet, må vi jo holde os til enten nationalbankdirektionens eller regeringens skøn.

Hvad Nationalbanken angår, så har den til meromsudvalget afgivet et notat hvor den går ind for, at kreditstramningen skal opretholdes, og så vidt jeg forstår, har Nationalbanken truffet aftaler med de private banker om opretholdelse af den gæl-